

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
danjih ob **torkih, četrtnih**
in **sobotah**. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
za jeden mesec . . . 1.—, izven Avstrije 1.50
za tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.—
za pol leta . . . 6.— „ „ „ 8.—
za vsa leta . . . 12.— „ „ „ 16.—
Naročnino je plačevati naprej na naročbe
hrez priložene naročnine se uprava ne
ozira.
Posamične številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč.,
izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglaš se računsko po tarifi v petih; za
naslove z dohodnimi črkami se plačuje
prostor, kolikor obsega navadnih vrstic.
Poslani osmrti in javne zahvale, do-
mači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu:
ulica Caserma št. 18. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovana se ne
sprejema. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in glase spre-
jema upraviteljsko ulico Molino pie-
colo št. 3. II. nadst. Naročnino in oglase
je plačevati loco Trst. Odjete reklame
oče so preko postane.

Glasi slovenskega političnega društva za Primorsko.

„Edinosti je moč“.

Italijanska doslednost in italijanska morala.

Kakoršna je stranka doma, taki so nje za-
stopniki na Dunaju: oni tolmačijo zakone iz izva-
jajo temeljna načela po — svoji hipni potrebi.
Italijanska gospôda imajo sicer mnogo več nasprot-
nikov, nego si mislijo, sosebno v izvestnih panger-
manskih krogih, kjer delajo naši gospôdi lepe
obrazce, ker jih — rabijo. Ali gospôda so slepi in
slepici ne morejo videti stvarij takošnih, kakoršne
so. No, nam ni dolžnost, da bi si razbijali glavo
zanje in če že po vsej sili hočejo imeti takih pri-
jateljev in če hočejo tudi na Primorskem doživeti
svoj Amba Aladži in Aba Garima — zgodi se nji-
hova volja!

Jedna dolžnost nam pa je, koji se ne smemo
izogibati za nobeno ceno. Računati nam je se
svojevlastno naših Italijanov, označenim že gori: oni
si urejajo tolmačenje zakonov, izvajanje temeljnih
načel in vse svoje postopanje — po potrebi tre-
notka. Ker pa ne vidijo nikjer nasprotnikov, nego
med nami Slovani, je seveda vse njih postopanje
doma in na Dunaju urejeno le na podlagi njih
nasprotstva do nas Slovanov.

Ako zahtevajo česa oni, italijanska gospôda,
je vse to gotovo belo, jasno, opravičeno, pošteno
in plemenito; ako pa zahtevamo mi Slovani toisto
in na podlagi istih zakonskih določil in temeljnih
politiških načel, je pa naša, njih zahtevi čisto
slična zahteva: črna, temna, neosnovana in spo-
jena neplemenitim namenim.

Doma, v naših primorskih deželah, jim je
narodno načelo, načelo narodne samouprave, sveto,
dokler služi in povspenjuje italijanske koristi in na-
mene; kakor hitro pa isto načelo govori in bi se
moralo izvajati nam v prilog, hop, pa ni nikjer več
tega načela — vrženo je raz visoki stol v blatno
kalužo. In temeljni zakoni o enakopravnosti, o
nedotakljivem pravu vsake narodnosti do svobod-

nega narodnega razvoja? No, tu navajajo gospô-
da te zakone in se sklicujejo na njih določila, do-
kler jih je izvajati — njim v prid. Kakor hi-
tro se pa tudi mi sklicujemo na ista določila, te-
daj, o čudež: hitro so izgubila svojo veljavo in
na njih mesto je stopilo neko namišljeno, nikjer
zapisano in nikjer utemeljeno „zgodovinsko pravo“:
določil zakonov — po njih misli — ni smeti izva-
jati v tem slučaju, ker bi utegnili priti v nevarnost
stara „laška posest“, kakor je nastala v dolgi dobi
— krivice.

Tak je torej vrhni zakon naše laške gospode:
državni temeljni zakoni in temeljna politiska na-
čela veljajo, ako tako zahteva hipna potreba Ita-
lijanov; ako pa hipna potreba zahteva drugače,
potem pa — ne veljajo!

Tako je politiska morala stranke doma, in v
zmislu te morale postopajo nje poslanci na Dunaju.
Dvorenost politiske morale, veljavne med
našo gospôdo, pokazala se je letos sosebno v raz-
pravi o proračunu naučnega ministerstva v naši
poslanski zbornici.

V imenu naših temeljnih zakonov in
v imenu narodnega načela so zahtevali,
naj se na državnih nemških šolah tržaških uvede
italijansčina kakor učni predmet — na temelju
osnovnih zakonov in narodnega načela so zahte-
vali nadalje, naj se v Trstu zasnuje —
italijansko vseučilišče.

Gospôda so se sklicevali na temeljne zakone
in narodno načelo, dokler je tako zahtevala ita-
ljanska potreba; ko pa so se, ne le mi Slovenci,
ampak vsi poštteni politiki, ki imajo še kaj zmisla
za pravico, potezali za izpolnjenje preskromne
želje štajarskih Slovencev, tedaj so italijanski
poslanci hipoma ostavili tla temeljnih zakonov in
narodnega načela in glasovali so proti
nam! Potreba je bila drugača; vsaj oni so me-
nili, da je drugača.

Ali pa je res zahtevala potreba, da glasujejo
proti nam? Ali si Italijani res koristijo z izvaja-
njem take politiske morale in s tako nedosled-
nostjo? Uverjeni smo, da pride dan, ko bodo
gospôda jeli spoznavati, da so frivolno igrali z
zakoni in načeli in da s to nevarno igro se ne
morejo čuvati lastne koriti.

Gospôda zahtevajo italijanskega vseučilišča.
Zahtevi sami na sebi ne bi nasprotovali mi, ker
je naše obzorje — kakor umestno naglašja „Pen-
siero Slavo“ v nekem članku o tem predmetu —
veliko širše nego pa obzorje Italijanov. To pa že
rečemo omenjenemu listu, da se nam vidi neopra-
vičen njega optimizem, ko se nadeja — ako smo
ga prav razumeli —, da bi bilo mogoče v do-
gledni bodočnosti paktirati se sedanjo stranko
italijansko. Ta stranka je zlezla že prenizko, da
bi se mogla povspeti do vzvišenih nazorov, kakor-
šni so načrtani v dotičnem članku.

Pogoje, ki jih stavlja omenjeni list privolje-
nju z naše strani za osnutje italijanskega vseučil-
išča, podpišemo tudi mi, ali sedanja italijanska
stranka, se svojo logiko in svojo moralo in svojo
— zaslepljenostjo, jih gotovo ne podpiše!

Vse res, kar piše „Pensiero Slavo“: ita-
ljansko vseučilišče ne bi smelo biti trdnjava ita-
ljanstva, ampak spajati bi morala našo mladino z
italijansko kulturo, kar mi razumemo le tako, da
bi se na tem vseučilišču morala vršiti tudi slo-
vensko-hrvatska predavanja! Nadalje bi morali
Italijani odnehati od sedanje njih borbe proti Slo-
vanom ter pospeševati bi morali prepoved Slo-
vanov. Italijani bi morali prenehati z zanikanjem
pravice Slovanov do obstanka.

„Pensiero Slavo“ pravi sam, da italijansko
vseučilišče je prazna utopija, dokler se Italijani
ne spremenijo v tem zmislu. Mi pa smo uverjeni,
da ta utopija ostane še dolgo utopija, ker smo uver-
jeni, da italijanska stranka ostane takošna kakoršna

PODLISTEK

Na vseh koncih in krajih.

I.

Des trooken Ton's bin ich nun satt,
Muss wieder recht den Teufel spielen“.
Mefistofel.

Nedavno je zajadikoval nek ljubljanski Je-
remija, da „slovenski listkarji izumirajo“. No, po
nekoliko je opravičena ta jeremijada, kajti v po-
slednji dobi nam je smrt pokosila res precejšnje
število „mož od peresa“, kakor je nazval pisatelje
pokojni Lovro Žvab ob pogrebu našega Koseskega.

Dá, dá! Mnogo njih je odpotovalo v krtovo
deželo mož, ki so nam s peresom orali ledino
literarnega polja slovenskega. Ali več, nego li
smrtna kosa, pomoril nam je pisatelj zlogolki
naš — jezik! Saj pravi sv. pismo, da njih ni
usmrtil toliko meč, kakor zlobni jezik...

To vam je bilo pred nekimi leti živahno po
naših časnikarskih listnjakih, pardon! po listkar-
skih pritličjih naših novin! Najstarejši naš dnev-
nik njih je imel toliko feljtonistov, da so si tako-
rekoč podajali kljuko uredniških vrat in so njih
naposled morali razporejati kar po — azbuki! Tu
so bili razni Bolhoberi in Muhoberi ter Mühelji,
ljubljanški, vrhniški in dolenski pohajkovalci, Pu-
blikusi, Spectabilisi, Ahasveri I. II. in III. vrste
ter Prostoslavi Kretanovi, da ne govorim ob
obligatnem nedeljskem pismarju „s-u“, ki je vodil

ves ta podlistkarski orkester! Često je priobče-
vala jedna ter ista številka omenjenega dnevnika
kar po dva, po tri podlistke.

In tudi njega mlajši polubrat na desnem
bregu Ljubljanskega ponašal se je do nedavne dobe
z obilico radopisnih listkarjev! Ondu je razlival
otrovni svoj žolč zlohotni Sviftijane; njemu so
pritrkavali različni pelinovci in čmerikovci; in po
slovitem „I. katoliškem shodu“ lezli so kakor gobe
iz tal na vseh koncih in krajih naše razkosane
domovine tako imenovani ligaši in križ-kraži, ka-
terih število se končno tolikanj pomnožilo, da so
domače vesti, n. pr. o plemenskih bikih legalizo-
vali s tistim ominoznim podpisom.

In ko je nastopila v nas Slovencev doba
vladne elastike ter začela poganjati oficijozno listje
ljubljanško, pojavili so se tudi ondu v podlistarski
kletki raznovrstni Peri in Srakoperi ter Dunajski
„Beschwichigungs-Hofrathi“. In potem, ko je vsled
pritiska preošabnih elastikarjev nastal odpor in
so tako krščeniki radikalci začeli kopati strugo slo-
venskemu jezercu v morje slovansko, nastopali so
tudi tam pod „lepo črto“ raznobojni Slovanoviči,
Isteklosmi ter i Spectabilisi.

Da! To je bilo veselo življenje, kakor v raji
pred prvim grehom naših prvotnih roditeljev!

In zdaj! Koli otožna jesen je nastala po
toli bujni spomladi v listkarskih gajih obeh dnev-
nikov ljubljanskih, dočim je umetno pognalo listje
vladne elastičnosti kar skoz noč pozeblo, a tisto

plitvovodno jezerce slovanskega radikalizma se
je vstavilo ob neprekopni „trdini“.

Dá pač! Sic transit gloria mundi! Duhoviti
pisec nedeljskih pisem je odjahal na pogubonosnem
raku na oni boljši svet, kjer se mu ni treba bati
grdogledih vohunov s „bolščečimi očmi“, ki bi ga
zalezovali ter vohali okrog njega, s kakšno mastjo
si mazili svoje lasé in s čem si črni svoje brke.

Z malim „s“-om so obmolknili i ostali njega
sotrudniki pod črto! Najdlje sta mu ostala verna
druga: poskočni Spectabilisi in pa prстонogi Kretanov.
A prvemu je smrt vzela zakonski njega
„General-Komando“, da se je užaljen umaknil tja
doli v Slavonijo, pod — Babino goro; poslednji
pa šviga zadnja leta — ne bodi grdo rečeno! —
s trebuchom za krubom kar z železnim vrancem
križem domovine — pri tem si „pač ne utegne
ogledati po svoji navadi s ptičje perspektive do-
tičnega kraja, kamoli ga opisati v kratkopoteznih
arabeskah! In tam na onem bregu Ljubljanske?
Tisti jezični posnemovalec Jonatana Svifta, ko
ga je ovadil nek polžar, potegnil je takoj svoj
škorpijonski rep med noge; mnogobrojni ligaši pa
so se podoktorili, požupničili in pokoravili, in saj
veste: honores mutant mores! Isto velja tudi o
naših elastikarjih in — sit venia verbo — o njih
protinožcih. — — —

Ali kakor sem rekel: ni njih pomoril toliko
smrtni meč, negoli zlobni naš jezik! In to Vam
dokažem prihodnjic! **Samo Skok.**

je — se svojo logiko in svojo moralo —, ker se premeniti ne more! Še-le potem, ko moč prerajajočega slovanstva ustvari z elementarno silo tudi med našimi Italijani drugačne nazore, drugačne potrebe in — drugo stranko, potem še-le bode mogoče govoriti o spravi med nami in Italijani. Se seštevajo stranko, se sedanjimi možmi ni misliti na pogajanja. Ta stranka stoji in pade se svojo moralo.

To pa je gotovo, da se oziroma na to stranko uredniški prorokovanje „Pensiera“: Italijani se zagrešajo zločinstvom; zločinstvom, ki upije po osveti. Ta osveta mora priti. Zgodovina se maščuje in kaznuje. Nje maščevanje ne prihaja vsikdar neposredno; toda tem hujše, čim pozneje pride.

Da, ta kazen pride sedanjí stranki italijanski — nje propad. In še-le potem bode možno govoriti o spravi in morda tudi o italijanskem vseučilišču!

Naši šolski odnošaji.

Govor slov. poslanca dra. Gregorja v seji poslanske zbornice dne 17. februarja 1896.

(Dalje.)

O Gobanzu nočem govoriti dalje, saj sem že o drugi priliki dovolj jasno izjavil in utemeljil svoje menenje. Gledé deželnega šolskega nadzornika Zindlerja pa trdim, da nikakor ni primeren za nadzornika gimnazijev, ker je matematik in ne filolog. Nam Slovincem je od nekdanj strupeno nasproten in ostane do konca svojega življenja. Najnovejši dokaz nam je dal ob Celju. V prvi razred tamošnjega nemškega gimnazija je bilo vsprejetih 64 učencev in takoj je odredil deželni šolski nadzornik, da je zasnovati vsoprednico, 89 učencem na novi slovensko-nemški šoli pa se je odrekla ta dobrota.

Ko se je objavilo imenovanje novega deželnega šolskega nadzornika Linhardta, zavlada je velika radost po izvestnih nemških listih. Pozdravljen je bil kakor trdnemški mož.

No, v tem pogledu se niso motili dotični krogi, kajti takoj je otvoril novo šolsko vojno proti nam Slovincem, pri čemer je le deževalo samovoljnosti in nezakonitosti. Šolski zakon ne dovoljuje deželnemu šolskemu svetu, da bi se pri nameščenju učiteljev smel izogibati terno-predlogov dotičnih okrajnih šolskih svetov.

Kadar pa gre za popolnjenje slovenskih učiteljskih mest, ne poznata tega zakona deželni šolski nadzornik Linhardt in njega šolski svet. V Ormožu je razbil obstoječo štirirazredno dvojezično šolo v jedno dvojezično dvorazrednico in jedno nemško dvorazrednico, in to v nasprotju z razsodbo upravnega sodišča, v koji je izrečno prepovedano, da bi se pri snovanju takozvanih priložnostnih šol šolski otroci izposojevali ali jemali iz že obstoječih šol. (To se je dogodilo tudi v našem sv. Križu in ko je namestništvo nastopilo proti tej nezakonitosti, zašumelo je v italijanskem taborju. To je morda tudi eden vzrokov, zakaj toli srdito sovražijo okrajnega šolskega nadzornika Dolinarja. Op. ur.)

Sicer pa se je zagrešil še z drugo protizakonitostjo. Ob tej važni priliki niti zaslísal ni dotičnega okrajnega šolskega sveta.

Nadalje so se v najnovejši čas po večih trgih Spodnjega Štajerja zasnovale nemške ljudske šole. Vse te nemške ljudske šole so bile zasnovane protizakonito. Zakon pravi izrečno, da za osnovo šole je izkazati najmanje pet let po 40 otrok, dolžnih obiskovati šolo, ki ne obiskujejo še nikake šole.

Tu ni bilo tako v nobenem trgu. V Ljutomeru imamo 14 nemških poleg 69 slovenskih otrok, v Ormožu 12 nemških poleg 67 slovenskih otrok, v Laškem trgu le 10 nemških in 115 slovenskih otrok (Čujte!), v Vojniku 17 nemških in 52 slovenskih otrok, v Vitanju 18 nemških poleg 43 slovenskih otrok. Te šole se toraj nastale nezakonito in obremenjajo nezakonito deželni proračun. Niso imeli na razpolago toliko nemških otrok, kolikor jih predpisuje zakon in vzeli so jih, kolikor jih je manjkalo, slovenskim starišem na ta način, da so jih toliko časa terorizovali in zavaljali, dokler niso dali svojega dovoljenja za ta moderni otroški rop. (Prav tako kakor pri nas. Na isti način nabirajo tudi pri nas otroke

za Legine šole: podkupovanjem, zavajanjem in terorizmom. Op. ur.)

Med drugim se mi je poročalo iz Ljutomera: Tamošnji davkar je baje pisal nekemu slovenskemu posestniku, naj pošlje svoje otroke v novo nemško šolo, za to bode imenovan zapriseženim cenilcem. (Čujte!)

Opaziti mi je še nastopno: Deželni šolski svet štajerski in njega nadzornik Linhardt se kažeta jako nemilostna nasproti slovenskemu učiteljstvu. Nedavno je bilo 57 šol preloženih iz tretjega v drugi plačilni razred, to je prišlo so od 600 na 700 gld. Od teh je pripadlo nemški Gornji Štajerski 35, nemški Srednji Štajerski 18 in slovenski Spodnji Štajerski le 4 šole. Ko se je doznalo o tem, vzbudilo je v spodnjem delu dežele veliko zgledovanje in ogorčenje. (Konec prih.)

DOPISI.

Z Dunaja. — (Izv. dop.) — [Komerz akad. društva „Slovenija“.] Pod akromnim naslovom komerza so priredili 4. t. m. dunajski „Slovenijani“ veselico, na katere moralni in umetniški uspeh so izvestno ponosni. Velikanska in elegantna Lannerjeva dvorana je bila kmalu dubkom polna najodličnejšega slovenskega občinstva. Poleg izredno lepega in velikega venca gospej in gospic, Rusinj, Srbkinj, Hrvatice, Slovenk, Čehinj in Nemk, omenim naj izmed gospodov le sledeče: častni član „Slovenije“, Josip Stritar, dvorna svetnika Šuklje in Volkmer (oba z rodbino), drž. poslanci Koblar, Pfeifer in Višnikar, rektor monsignor dr. Sembratović, vitez Prischenskh-Khan, perzijski polkovnik (z rodbino), rit-mojster Andrejka, ces. teles. straže, rus. docent dr. Ščepkin, ravnatelj Stoy (z rodbino), rač. svetnik Stejskal, zastopnik „Lidove osvete“, dr. Lenoč, dr. Kozíč, dr. Primožič z gospo, urednik Podgor-nik, dr. Murko, c. kr. stotnik E. Scholz (z obiteljo), dr. Zavadil, dr. Mantuani in dr. Izmej društev so bila v obilnem številu zastopana: Akademický spolek, Bukovina, Sič, Romania Juna, Zora in Tomislav. Tako je bil komerz resnično rendenz-vous dunajskih Slovanov in posebljena ideja slovenske vzajemnosti.

„Slovenija“ uživa na Dunaji že od nekdanj, letos pa še s posebno upravičenostjo renomé, da ima najboljše pevce mej vsemi bratskimi narodnostmi. V tem smo se preverili tudi na ta večer. Krasna zbora „Večer na Savi“ (Zajc) in „Naša Zvezda“ (Vilhar) je pel močni in vrlo izurjeni zbor pod spretnim vodstvom g. Zupanca z največjo fineso, pristnim čutstvom in popolnim razumevanjem. Vsem dunajskim Slovanom poznani in priljubljeni sloven. kvartet (gg. Jesenko, Kersnik, Dolenc in Goršič) je zapel Hajdrihovo „Slovo lastovki“, Vilharjev „Izgubljeni cvet“ in vsled silnega ploska še Sattnerjev „Pogled v nedolžno oko“. Ako rečem, da me je spomnil ta kvartet slavne češke „Kytare“, menim, da sem označil njegovo vrednost najbolje. — V g. Leonu Souvanu smo spoznali pravega umetnika na glasovirju. Ponosni smo nanj tem bolj, ker je i sam nadebuden skladatelj, o čemer nas je uveril s svojim finim „Menuetom“. Nadejamo se, da pridobi „Slov. glasbena Matica“ v tem gospodu kmalu vrlega sotrudnika — komponista! — Dobri tenoristi so bele vrane; mi Slovenci pa jih imamo toliko, da se ponašajo žnjimi celó najboljša nemška gledališča. Pogačnik (Naval), Trtnik in Bučar so dika pevcev; isto bi skoro rekli o g. Jesenku. Njegov mili, metalčno čisti, zvonki glas ima neznansko silo do človeškega srca. Naj bi našel i ta gospod svojega Mecena, ki bi koristil ne le vrlemu pevcu, nego i časti domovinski in umetnosti! Njegovi samospelvi „Domovini“ (Zajc) „Pogled v nedolžno oko“ (Nedved) in „Šumi gozd“ (Nedved) so bili pač najlepši del vsega koncerta. — Tamburaški zbor hrvatskih prijateljev je rešil svojo nalogo s prirojeno spretnostjo in zanosom. Vsa čast in iskrena hvala jim!

Po tem oficijelnem delu se je razvila najživahnejša zabava pod predsedstvom g. Gruntarja mej popevanjem šaljivih zborov, napitnic in govorov. Poleg navdušene napitnice g. Gruntarja domovini, g. Štupice damam, g. Muhica poslancem, g. Lukana rodbinam, omenim naj zlasti govora g. drž. posl. Koblarja, slovenski vzajemnosti in

„Sloveniji“. — Ura je šla že na pet, ko se je razšla vsa vesela družba.

H koncu pa naj dostovim še — na sebi malenkonsten — a poznavatelju razmer preznačilen moment.

„Slovenijani“ so priredili mej bučnim vsklikanjem in gromčim ploskom sijajno in demonstrativno ovacijo gospodoma Koblarju in Podgorniku, uredniku „Slovenskega Sveta“. Demonstracija je bila obrnjena na naslov znanih „rodoljubov“ in „klevetnikov...“ gospodoma pa v zaslužen o zadoščenje za ta istih javne in skrite napade...

Naj bi ostala „Slovenija“ vedno tako čila in zdrava, pa tako odločna in delavna, kakor je sedaj pod tihim, a tem plodonosnejšem vodstvom g. phil. Reisnerja! A. B... K.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 7. marca 1896.

Državni zbor. Poslanska zbornica je vsprejela v drugem čitanju zakon o izplačevanju mezde rudarjem. Poljedelski minister je izjavil, da vsaki poljedelski minister bi se moral zavaro-vati proti ukazovalnemu utikanju v trenutku štrajka. Kar je povedal posl. Pernerstorfer o nepristojnostih v rudnikih Ostroviško-Karvinskih, je neresnično, izvzemši jeden sam slučaj. Isti minister je prosil, da bi zbornica čim preje rešila predlogo o organizaciji gospodarskih zadrug. Se zasnovanjem takih zadrug dovrši zbornica še večje socialno politiško delo, nego je danes vsprejeti zakon.

Med nemškimi liberalci in vlado je nekoliko napetosti, ker prvi grajajo dejstvo, da se je železniško ministerstvo zasnovalo naredbenim potom in brez vednosti parlamenta. Levičarji so se kar naenkrat spomnili pravic parlamenta, dočim trdi vlada, da je zasnovitev ministerstev stvar krone same in se sklicuje na razne precedenčne slučaje. V včerajšnji seji proračunskega odseka je poslanec Beer — po dolgem obrambnem govoru grofa Badenija — in ne hoté se dotekniti pravic krone, predlagal resolucijo, pozivljajočo vlado, da naj bi imela ozir na pravice parlamenta, kadar se vrše take spremembe, ki imajo upliv na proračun države. Grof Badeni pa je izjavil kar naravnost, da ne pristane nikdar na to zahtevo, vendar pa je zatrdil, da hoče vsikdar spoštovati pravice parlamenta. In grof Badeni je zmagal, večina proračunskega odseka se je postavila na njegovo stran. Sicer pa more le politiški otrok misliti, da je levica zaresno mislila na opozicijo; marveč le pobahati se je hotela pred volilci, češ: vidite, kako korajžni smo.

Španjska in združene države severoameriške. Še se ni poleglo razburjenje po Španjski, provzročeno po vesti, da je zastopniška zbornica združenih držav severoameriških pripoznala upornike proti Španjski na otoku Kuba, kakor vojujočo se silo. Ta sklep, ako bi se uveljavil, bi moralno močno povzdignil upornike in za španjsko oblast na otoku Kuba bi lahko postal jako nevarun. Umevno je torej ogorčenje Španjcev. Sicer pa se trudi sedaj predsednik združenih držav, Cleveland, da bi potolažil Španjce. Tako je ministerstvo v Madridu prejelo brzojavko od svojega poslanika v Washingtonu, glasom katere je izjavil predsednik Cleveland, da ne pripozna upornikov na otoku Kuba kakor vojno silo in da, dokler bode on predsednik, ne dopusti nikakega posredovanja upornikom o prid.

Kriza v Italiji. Kakor je potrebno za rešenje krize, posvetuje se kralj z raznimi odličnimi osebami in parlamentarci. Mnogi menijo, da bodo v novem ministerstvu zastopane tudi vse skupine dosedanje opozicije. Največ upanja, da postane ministerski predsednik, ima baje dosedanjí minister Saracco. No, mi ga ne zavidamo na tej sreči. Težave bode imel velikanske. Na jedni strani bode pritiskali nanj prijatelji kolonijalne polike, in med temi je menda tudi krona, na drugi pa javno menenje, ki je site velikanskih žrtev za Afriko. V zmislu tega javnega menenja je baje sklenilo katicih 45 poslancev, da bodo pobijali vsako ministerstvo, ki ne bode značilo popolne spremembe v načinu vladanja kakor tudi v afričanski politiki.

Da se preprečijo izgredi, nastavljenе so vojaške čete po mestu v Rimu; vseučilišče rimsko pa so zaprli, ker so se bali izgredov. — Vprašanje, da-li je Baratierija postaviti v obtožne

Italija v Afriki. Kakor smo omenili že v današnjem zjutranjem izdanju, so poročila, ki prihajajo z bojišča v Afriki takó zmedena, takó nasprotujoča si, da ob skrajni vestnosti in najboljši volji ni možno prirediti si sliko, odgovarjajočo res popolni resnici. Zatorej se danes omejujemo na to, da beležimo brez pripomenj one vesti, ki se širijo o zadnji katastrofi pri Aba Garimi in nje posledicah. O Adigratu zatrjujejo, da isti sicer ni še padel, pač pa da ga oblega izdatna vojska Šoancev. I ta utrdba da se ne bode mogla dolgo upirati, ker je preskrbljena z živežem samo za tri dni. Stiska je tem večja, ker je bilo pribežalo v utrdbo Adigrat do 2000 begunov po izgubljeni bitki pri Aba Garimi. — O Gallianu pravijo, da ni padel, pač pa da je ujet zajedno s kapitanom Castellazzijem in 400 belimi vojaki. Nadalje se zatrjuje, da se je Baratieri odločil k bitki samo zaradi tega, ker njegova vojska ni imela več živeža, toraj iz obupa. Vojaki da so se bili zares junško, dasi so bili iztradedani. Toda ni bilo vrhovnega vodstva, ker je bil Baratieri popustil vse. Gotovo je, pravijo najnovejša poročila, da sta padla generala Da Bormida in Albertone kakor junaka, o generalu Arimondiju pa da ni glasu. Morda je ujet tudi on. Nadalje beležimo vest, ki zatrjuje, da je pri Aba Garimi padlo najmanj 4500 mōž, od katerih jih je bilo 3000 samo od kolone Albertone, ki je posekana in razdejana popolnoma. A še jeden glas nam je zabeležiti, ki znači za Italijo novo nevarnost, to je namreč vest, da derviši oblegajo utrdbo Kasala, najvažnišo italijansko postojanko na skrajno zapadnem delu Eritreje.

Slednjič je zbor vsprejel brez razprave predlog delegacije, da je vsprejeti zapuščino 1400 gld., katero je volil pok. dr. Lionel Senigaglia v prid mestne knjižnice. S to zapuščino pomnoži se knjižnica za 1400 zvezkov. Zbor je dovolil 250 gld., da se napravijo potrebne police za knjige. — S

Zasačen tat. Pek Josip Črnc v ulici Giulia prijavil je te dni policijskemu komisarijatu v ulici

Pešilja vsako blago dobro spravljeno in poštnine
franko! 2-24

